

Prasība, kas celta 2008. gada 15. aprīlī — Eiropas Kopienų Komisija/Spānijas Karaliste**(Lieta C-154/08)**

(2008/C 171/29)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — M. Afonso un F. Jimeno Fernández)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, uzskatot, ka pakalpojumi, kurus autonomajām kopienām sniedz *registradores de la propiedad* [īpašuma reģistrētāji] *oficina liquidadora de distrito hipotecario* [hipotekāro nodokļu iekasētāju] statusā, netiek aplikti ar PVN, Spānijas Karaliste nav izpildījusi Sestās PVN direktīvas ⁽¹⁾ 2. pantā un 4. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus;
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. *Registradores de la propiedad* ir profesionāļi, kurus iecel Spānijas valsts un kuri ved *Registros de la Propiedad* [Īpašuma reģistrus]. Viņi ir pašnodarbinātas personas, paši organizē savu darbu, atlasa darbiniekus un iekasē samaksu, kas veido viņu ienākumus. Vairākas autonomās kopienas viņiem ir uzticējušas uzdevumus, kas saistīti ar noteikto nodokļu iekasēšanu. Par šiem pakalpojumiem *registradores de la propiedad* saņem noteiktus procentus no iekasētajiem nodokļiem.
2. Spānijas pārvaldes iestādes tradicionāli uzskatīja, ka, veicot šos uzdevumus autonomo kopienu labā, *registradores de la propiedad* bija jāuzskata par uzņēmējiem vai profesionāļiem, kas sniedz ar PVN aplikamus pakalpojumus. Spānijas pārvaldes iestādes šajā sakarā izvirzītie argumenti galvenokārt bija pamatoti ar Tiesas 1987. gada 26. marta spriedumu lietā C-235/85 Komisija/Nīderlande ⁽²⁾ un 1991. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-202/90 *Ayuntamiento de Sevilla* ⁽³⁾.
3. Spānijas Augstākā tiesa 2003. gada 12. jūlija spriedumā atzina, ka *registradores de la propiedad* saistībā ar konkrētajām darbībām, ko tām uzticējušas autonomās kopienas un kas saistītas ar zināmu nodokļu iekasēšanu un savākšanu, darbojas kā ierēdņi un pieder pie valsts pārvaldes. Pamatojoties uz šo spriedumu, kas tika taisīts uz kasācijas sūdzības par tiesību normu abstraktu pārbaudi pamata, Spānijas pārvaldes iestādes atzina, ka šie pakalpojumi nav aplikami ar PVN.

4. Savukārt Komisija uzskata, ka *registradores de la propiedad* autonomajām kopienām sniegtie pakalpojumi atbilstoši Sestās direktīvas 2. pantā ietvertajam vispārīgajam noteikumam ir jāapliek ar PVN. Šāds secinājums izriet no tā, ka *registradores-liquidadores* darbojas kā profesionāļi, kas autonomi un neatkarīgi organizē personālu un materiālos resursus, lai sniegtu pakalpojumu, kā prasīts minētās direktīvas 4. panta 1. punktā, un šajā sakarā viņiem nav pakļautības vai atkarības iezīmes, kas ir būtiskas, lai minētos pakalpojumus varētu uzskatīt par tādiem, ko pārvaldes iestādēm sniedz to ierēdnis un kas tādā gadījumā nebūtu aplikami ar PVN. *Registrador-liquidador* nav ne autonomās kopienas administratīvais orgāns, ne tās sastāvdaļa, ne integrēta vai iekšēja struktūrvienība, bet gan neatkarīga persona, kas atšķirībā no autonomās kopienas slēdz līgumu par maksas pakalpojumu sniegšanu.

5. Komisija uzskata arī, ka šajā lietā ir izpildītas judikatūrā noteiktās prasības, lai atzītu, ka Spānijas Karaliste nav izpildījusi valsts pienākumus tāpēc, ka nav interpretējusi Kopienų tiesības saskaņā ar Tiesas judikatūras garu un mērķi. Pirmkārt, Augstākā tiesa ir pēdējā tiesu instance jebkāda veida tiesvedībā, izņemot konstitucionālo garantiju jomu. Otrkārt, nolēmums, kas principā ir pretējs Tiesas interpretācijai, ir nopietns un nozīmīgs un, ņemot vērā tā saistošo raksturu, pilnībā maina zemāku tiesas instanču judikatūru un līdzšinējo Spānijas pārvaldes iestāžu praksi. Treškārt, tas negatīvi ietekmē PVN jomu, kas var iespaidot Kopienų pašu resursus. Tādējādi Spānijas pārvaldes iestādes, lai attaisnotu Kopienų tiesībās noteikto pienākumu neizpildi, nevar pamatoties uz Augstākās tiesas spriedumu.

⁽¹⁾ Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

⁽²⁾ *Recueil*, 1471. lpp.

⁽³⁾ *Recueil*, I-4247. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Hoge Raad der Nederlanden 2008. gada 16. aprīļa rīkojumu — E. H. A. Passenheim-van Schoot/Staatssecretaris van Financiën

(Lieta C-157/08)

(2008/C 171/30)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden